

בוב הופ, כפי שבחדאי ידוע לכם, הוא קומיקאי אמריקאי מקובל מאד (ועשיר מאד) המארגן מדי פעם קבוצות של אמנים היוצאים לבדר ולהרים את המוראל של

ג'יין פונדה (במעצב) חיילים צומחים על העצים

הכוחות האמריקאיים בעזרת שירים, מערי כונים וסתם בדיחות פטרויות.

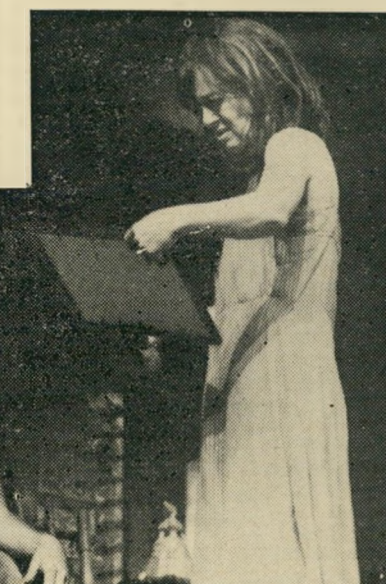
כך נהג עוד במלחמת העולם השנייה, ו' אחר כך בקוריאה ועכשיו בויאטנם. אלא שלהבדיל משתי המלחמות הקודמות, זו ה' אחרונה היא בלתי-פופולרית באופן מיוחד, בעיקר בקרב האמנים.

הופ אמנם מוצא עדיין מעוניינים בשפע להצטרף לסיבובי ההופעות שלו, מאחר ו' הדבר מבטיח פרסומת אישית עצומה, אולם

השושנה המגעגעת

בהצגת הבכחאי אין הפסקה, לכן, תחת לסבול עד הסוף, כדאי לא ללכת בכלל. בהצגת השושנה המקועקעת יש שתי הפ' סקות. לכן אפשר ללכת להצגה ראשונה כמו בקולנוע (לראות איזה סרט טוב על פי טנסי ויליאמס, כמו השושנה המקועקעת, למשל) ולבוא לפחות אחרי ההפסקה הראשונה, אם מישהו רוצה להשוות.

וההשאה אינה לטובת מייקל מיצ'ם, ה' במאי, ובוודאי שלא לטובת מרים זוהר (סרפינה), או לטובת להקת האחויות הגני' געניות (שכנותיה, בנות המיעוט האיטלקי כסכיבות ניוארלינס) המקללות באיטלקית

זוהר וכהן ב"השושנה המקועקעת" גוף של בעל עם פרצוף מוקיון

טרגדיה יוונית - למנמנס

בשורה החמישית בצד

הקהל שבא להצגת-הבכורה היה נסער ונרגש: זה חודש תמים שהוא קורא ב' עיתונים כמה היא נתעבת וכמה היא חדשנית, כמה היא מגעילה וכמה היא מעוררת.

בדרכו לתיאטרון הוא שאל את עצמו פעם נוספת: האם באמת יראו לי איך נערה מיניקה גדי?

הוא הכין את עצמו לקראת הזוועות, הדם וצווארו הקרוע של השור, גמר עם עצמו איך יגיב אם באמת, הלילה וחס, יהיה לו לא נעים להסתכל.

הוא פידר את אפו והכין לו כמה אמרי-שפר, למיקרה שהשכן ישאל אותו בתום ההצגה: זה באמת כמו שמספ' רים?

צר לי מאד, אבל הקהל היה כליכך נסער כשנגמרה ההצגה, שדן בן-אמוץ, כשניסה לארגן סימפוזיון מאולתר והי' מין את הצופים להגיב על מה שראו עיניהם, צריך היה קודם כל לגרש משם את קורי השינה.

ואחרי-כך, כאשר התעורר כבר מישהו והתגבר על הפחדים והתיסכולים של קהל הפרמיירות, הוא הודה שמימינו פיהקו ומשמאלו מאחור נימנם לו מי' שהו, והוא עצמו היה די במבוכה. ואז קם מישהו אחר בשורה החמישית והי' דיע: זה אני שנמנמתי.

אה, כן, כמעט שכחתי: אחת המעלות החשובות ביותר של טרגדיה יוונית היא האקטואליות הנצחית שלה. אמנם, היא מדברת על מלכים ואלים, אבל, כמו שאמר זיגמונד פרויד, אדיפוס המלך חי בכל אחד מאתנו. ו"הבכחאי" - תיאור נקמתו העקובה-ימדם של האל דיוניסוס בעיר תבאי, שהתחשה לפולחנו - יכול להתייחס למצבו של כל עם הנתפס ב' היסטריה המונית, יכול לשמש משל ל' מולח למאבק בין כוחות חילוניים ל' כוחות דתיים - ומי כמונו יודע ש' מאבק מעין זה לא פס מן העולם!

הוא יכול לשמש אפילו דוגמה, כפי שניסה דן בן-אמוץ להעיר את האוזניים, לעניין השיכרות והסמים, שהם כליכך מודרניים היום.

יהיה הנמשל אשר יהיה, "הבכחאי" הוא טרגדיה מזועזעת, החייבת להשאיר את הקהל המום, מזועזע, נרעש. מדוע, אם כן, היא מצליחה להיראות לכל היותר כקומדיה? והרי אייאפשר לדרוש ממישהו ש-

ייחד ממראהו דמוי הדוב הטוב וה' מתולתל של ליאור ייני, המגלם את דיוניסוס צמא-הנקם כמי שקפץ הישר מתוך "שלושת הדובים" של זהבה. ואיש לא יכול להתייחס ברצינות ל' מלך פנתיאוס, יאיר רובין, המדקלם את שורותיו כאילו יצא ממסכת של תלמידי כיתה ח' בסוף השנה.

ואילו יעלות החן המפוקפק, המקפ' צות בתנועות מסורבלות על הבמה ומני' סות להמחיש אכסטאזה, איבוד-חושים, טירוף מיני והתפרקות יצרים - נראות כילדות ממושעעות, מפותחות קצת מי' עבר לנילו, המשתדלות לזכור בדיוק את התנועות שאמרו להן לבצע. במיקרה ה' טוב ביותר הן מרימות את הרגלים ו'

אין פלא, איפוא, שנוכח כל אלה היה מישהו בקהל, אשר הרהיב עוז ב' נפשו, (ובטרים הסיפקו חיילות חיב"ה חמודות לגרש את דן בן-אמוץ ו', לפנות את האולם, כפי שדרשו ממנו בתוק-

פושקות אותן יחד, בחינניות של מוע' מדות ל"לידו" שנכשלו במיבחנים ה' מוקדמים. ואילו ברוב הזמן, הן נבוכות ומחפשות משמעות למעשיהן, והבעת' פניהן נסערת כמו יבשו ברוול" והמלצר איחר להגיע.

פושקות אותן יחד, בחינניות של מוע' מדות ל"לידו" שנכשלו במיבחנים ה' מוקדמים. ואילו ברוב הזמן, הן נבוכות ומחפשות משמעות למעשיהן, והבעת' פניהן נסערת כמו יבשו ברוול" והמלצר איחר להגיע.

וכצעד ראשון. הביאה לפני שלטונות הצבא הצעה לארגן סיבוב הופעות משלה בויאט' נם. אולם במערכונים שונים במקצת מאלה של הופ'. מה קורה בג'ונגל. דוגמה לאחד מהם: עיתונאי מראיין קצין אמריקאי על

לדבר עברית במיבטא מתנגן ובצליל איטל' קי, נכשלו פשוט משום שאינו אחיד. חוץ מנהגיהמשאית מנגיאקאבאלו (אלי כהן), אין אף שחקן אחד שאינו צריך להזכיר לו באמצע ההצגה לחזור אל המנגינה. סבא שלי היה כליכך רעב, שאכל סוס. ומאז, קוראים לי כן, מכסיר מנגיאקאבא לו (בעברית, אוכל-סוס) שמו, וזו רק דוג' מה קטנה לשפע הליגולג וחוסר-הרחמים שמפגין טנסי ויליאמס כלפי גיבוריו במח' זה הנה, שאפשר לראותו כקומדיה סוערת לעומת ביבר הזוכיכת, והשמלית ושמה תשוקה שקדמו לו, או חתולה על גג פח לוחט וליל האיגוונה, שבאו אחרי השושנה ואולי על לעג זה יצאה חמת המשטרה האירית, שגנרה את ההצגה כאשר הועלתה בדאבלין ב'1950. כי אם בשאר מחזותיו נראה ויליאמס כאילו הוא עצמו טובל מן ההפרעות הנפשיות של גיבוריו, מתכוונ' תיהם התריגות ומחוסר-היכולת שלהם ל' השלים עם המציאות, הרי בשושנה המקועקעת קצת הוא מפגין שפע של אופטימיות יחד סית, ואינו מרחם על גיבוריו אף לרגע. אולי משום כך מתחילה הבמה לחיות דחוקא כשהשחקנים מפסיקים לרחם על עצ' מם ולא איכפת להם להיראות מטומטמים, מגוחכים ומגמגמים. אין מה להתבייש בכך, להיפך זה אנשי, ובדיוק לכך התכוון ויל-יאמס ב"מחמאה הגדולה" שנותנת סרפינה לבנר שהיא עומדת להתאהב בו: "הגוף של בעלי, עם פרצוף של מוקיון."

תקום טוב באמצע

פנות צברית אופיינית ובטון שהזכיר לא מעט את המונולוגים של עליזה רוזן על הבמה), והעיר כי "הצגה שבה המלך היווני מדבר במיבטא צברי בלתי-מהוק' צע, והרקדניות אינן יודעות לרקוד, אינו מוצר הראוי למכירה". הפרופסור אריה זקס השיב לעטונות משונות אחרות, שנשמעו מן הקהל, אבל על טענה זו לא השיב. הוא רק סיכם בכך שלדעתו, "ההצגה עדיין לא חלקה,

הבכחאי

הארס הפך לשיר ערש

חצר בה ליטוש רב, אבל בסך-הכל היא הצגה טובה מאד." עם החלק הראשון של דעתו אני מס' כימה בהחלט. אשר לחלק השני, אולי הוא לא כליכך אובייקטיבי.

הפלישה ללאוס. העיתונאי: האם נכון הדבר שאף חייל אמריקאי אחד לא דרך על קרקע לאוס? הקצין: נכון בהחלט. העיתונאי: ומה בקשר לחמשת אלפים החיילים המסתתרים בעצי הג'ונגל שם? הקצין: נו טוב, הם על העצים? אי-אפשר לומר עליהם כי זרכו על הקרקע. במערכונים כאלה ודומים לו, מתכוננת ג'יין לשתף את השחקן אליוט גולד, את הבמאי (הקומיקאי לשעבר) מייק ניקולס, ואת הקומיקאי הכושי דיק גרגורי. הצעתה הוגשה, בכל הרצינות, לשלטונות הצבא, והיא ממתינה עתה לחשובה. הדבר המצחיק ביותר הוא שרבים מא' מינים כי היא תקבל רשיון להציג את תכ' ניתה בויאטנאם. על פי עיקרון חופש-הביטוי הנהוג באמריקה, ואפילו - במידה מסוימת - בצבא.

תדרוך

הכסאות (הבימה, האולם הקטן) - שני זקנים עושים חשבון נפש עם עצמם ועם יח' סם לסביבה במחזהו של יונסקו, המשמש כמפתח לכל מחזות האבסורד. הביצוע הוא מעל ומעבר לאמצע הנהוג בתיאטראות ישראל, הן במשחק, בבימוי ובתפאורה. מנדרגולה (התיאטרון העירוני, חיפה) - הסאטירה השנונה של מקיבלילי קמה ל' תחיה בעיבוד ברוח זמננו, כשכל השחקנים מתאחדים למקהלה עליוה ומשתוללת לפי הנחיותיו של הבמאי מייק אלפרדס. המלך אוכו (התיאטרון הקאמרי) - משל חריף על החברה האנושית, טימטומה, תאחת השררה של כל פרט ופרט והיס' טריה המונית של הכלל מאת זארי איבדה אומנם הרבה ממשעותיה, אבל כדאי לראות את זאב רווח בתפקיד הראשי.